

## Refugi en l'abisme

Les llums del cafè brillaven a la distància mentre l'Elisabet s'apropava, però la foscor del seu passat la seguia com si es tractés d'una ombra pèrfida. Aquesta nit, com tantes altres, buscava alguna cosa que mai havia trobat... Amor? Compromís? Probablement no... Tot allò semblava irreal, com la vida que sempre havia somiat tenir quan era petita. Però la seva infantesa no havia estat un somni de fades precisament, sinó un malson del qual mai s'havia despertat.

L'Elisabet caminava pels carrers foscos, els seus talons ressonant com batecs apagats. *L'speed dating* l'esperava, una oportunitat que, fins aquell moment, hauria considerat ridícula. Però ara, després de tants anys de soledat insuportable, era l'única cosa que li quedava.

A mesura que s'acostava al local, els pensaments es tornaven cada vegada més obscurs, com si els fantasmes del passat es despertessin, allargant-se cap a ella amb urpes invisibles des dels racons més profunds de la seva memòria. Va intentar aferrar-se a l'instant, a l'esperança que potser avui trobaria una connexió real, alguna cosa que la redimís, però l'ombra del passat es feia cada vegada més densa, ofegant qualsevol llum.

El seu pare, l'home que hauria d'haver estat el seu protector i refugi, havia decidit ser tot el contrari. Va recordar amb dolor aquells cops, la violència cega d'uns crits que mai semblaven acabar, com si la seva ràbia fos infinita. I la seva mare, immobilitzada pel terror, observant sense defensar-la, atrapada també en aquella presó invisible d'on no podia escapar. Aquells moments es repetien com una tempesta que descarregava la seva fúria sobre elles sense misericòrdia.

Cada retorn d'ell era com un avís silenciós, com si una densa boira precedís el temporal, els crits que eren preludi dels cops brutals, i després, el silenci. Aquell silenci que no anunciava pau, sinó desesperança, que s'ensorrava sobre elles com una condemna. Recordava la fredor dels cops contra la seva pell, la barreja aterridora entre el dolor físic, l'abandonament i el rebuig, que l'anaven esquinçant a poc a poc, fins a deixar-la desfeta, buida, i sense escapatòria.

Aquell dia fatídic, quan només era una nena, l'Elisabet s'havia amagat sota la taula de la cuina després de trencar sense voler un dels jocs de cafè de la mare. El pare no va dir res al principi, només la va mirar amb aquells ulls que anunciaven el pitjor. Ella va córrer, sabent què passaria després. Ell la va atrapar amb facilitat i la va aixecar com si fos un tros de drap, els seus crits ofegats per la mà ferma que li estrenyia el coll. Recordava la pressió, l'ofec, i després... el cop final, el que la va deixar amb la mirada borrosa i la cara premada contra el terra fred. "No serveixes per a res", havia murmurat ell, abans de marxar, deixant-la a terra, trencada com el joc de cafè.

Un dia, la seva mare va desaparèixer sense deixar rastre. El pare va dir-li fredament que havia marxat, però ella no s'ho va creure. Els silencis pesants de la casa, la pudor estranya que emanava del pou de la casa pairal, i el somriure pertorbador del seu pare mentre deia "Ja no ens molestarà més" la feien sospitar una veritat molt més horrorosa del que podia suportar.

Els records s'aferraven a ella com sangoneres afamades. Anys més tard, es va assabentar que el seu pare havia mort d'un infart cardíac, però ni tan sols la seva mort havia aconseguit alliberar-la del terror. Encara el sentia, encara el veia en els seus somnis, arrelat en la seva pell i en la seva ment.

Ara, al llindar d'una nova trobada, amb l'esperança d'allunyar-se per un moment d'aquella obscuritat, va empènyer la porta del cafè i es va endinsar en el murmurí càlid i acollidor del local.

Es va asseure, les mans una mica tremoloses mentre jugava amb la tassa de cafè que encara no havia tocat. Els seus ulls recorrien l'espai, buscant alguna cosa—o algú—que trenqués aquell silenci incòmode que la rodejava. Just en aquell moment, una figura es va apropar a la seva taula amb un aire de confiança que no havia vist en ningú més aquella nit.

Era alt, amb una camisa de ratlles que s'ajustava a la seva figura atlètica. Però el que realment la va colpir van ser els seus ulls: blaus, profunds, com un oceà calmat però insondable. Quan va somriure, un somriure càlid i sincer, semblava que tots els seus dubtes es dissipaven.

"Hola, soc en Marcel", va dir amb una veu tranquil·la, gairebé íntima, com si fos la primera vegada que algú li parlava amb autèntic interès. L'Elisabet va sentir un calfred pujar-li per l'espina dorsal, però no era de por, sinó era una barreja estranya de sorpresa i fascinació.

Es va asseure davant d'ella amb un gest fluid, els seus ulls no es desprenien dels seus. "És la teva primera vegada en una cosa com aquesta?" va preguntar amb un somriure comprensiu. Semblava llegir-la com un llibre obert.

L'Elisabet va assentir tímidament. "Sí... mai havia fet res així abans", va confessar.

Ell va somriure, però aquest cop era un somriure diferent, més bondadós, gairebé protector. "Entenc. No és fàcil, oi? Estar enmig de desconeguts i voler connectar amb algú", va dir, inclinant-se una mica cap a ella. La seva veu tenia un to comprensiu, franc, que la va fer sentir segura. Per primera vegada en molt de temps, va deixar caure una part de les seves defenses.

Van començar a parlar, i la conversa va fluir amb sorprenent facilitat. En Marcel no només era atractiu, sinó que tenia una aura de calma i empatia que ella no havia experimentat mai. No era només el seu físic el que l'atreia—tot i que la seva mandíbula ben marcada i els seus cabells lleugerament despentinats eren difícils de passar per alt—sinó la seva capacitat per fer-la sentir còmoda, gairebé com si fos l'única persona al món en aquell moment.

Ell escoltava amb atenció mentre ella, gairebé sense voler-ho, li explicava petits fragments de la seva vida. Per primera vegada, l'Elisabet no se sentia jutjada ni exposada, sinó entesa. Cada paraula que en Marcel deia semblava trencar una mica més les parets que havia construït al voltant del seu cor. A mesura que la nit avançava, aquella estranya sensació d'incomoditat es va transformar en un entusiasme desconegut per ella.

Aquella connexió la desarmava completament. Després de tant de temps convençuda que mai podria confiar en ningú, que mai es permetria ser vulnerable, la sensació semblava un somni irreal. Però en Marcel la comprenia amb una intensitat indescriptible. La seva presència la calmava i, alhora, despertava en ella una passió latent, una força irresistible i ardent que la feia oblidar totes les seves reserves, arrossegant-la cap a ell com si no existís res més al món.

La nit avançava, i cada moment que passava amb ell feia créixer aquesta sensació de connexió profunda, desconcertant però irresistible. Va ser en un moment de silenci còmplice, amb les seves mirades entrelaçades, que en Marcel, amb un somriure, va dir: "Per què no vens a casa meva? M'agradaria continuar aquesta conversa en un lloc més tranquil."

L'Elisabet, sorpresa, però alhora estranyament alliberada de qualsevol dubte, va assentir sense pensar. "D'acord!"

Van caminar en silenci pels carrers il·luminats per fanals, i mentre cada pas l'apropava a casa d'en Marcel, una lleugera inquietud s'arrelava al seu interior, com si estigués a punt de travessar una frontera invisible. Però la veu suau i tranquil·litzadora d'ell, el seu encant captivador, dissipaven qualsevol reticència.

Quan van arribar, la casa era acollidora i la va fer sentir segura, un contrast estrany amb la tensió latent dins seu. En Marcel la va convidar a seure mentre ell es movia cap a la cuina per servir una copa de vi. Però quan va tornar, hi havia quelcom diferent en ell. Els seus ulls, abans plens de llum i empatia, ara eren pous foscos i insondables, com si tot l'encant hagués desaparegut, deixant només una ombra inquietant al seu lloc.

"Marcel... et trobes bé?", va murmurar, amb la veu trencada per una por que començava a esclatar dins seu.

Ell es va girar lentament cap a ella, i el seu somriure, abans atractiu, ara era una ganyota perversa, tallant l'aire amb una hostilitat esgarrifosa "Inevitablement, la mosca sempre cau en la teranyina de l'aranya", va dir amb una veu que semblava venir d'un abisme sense fi. "Però tranquil·la, Elisabet. Igual que la mosca, això no és culpa teva. Des del moment en què vas creuar el meu camí, ja estaves destinada a aquest final."

Elisabet va sentir com el seu cor començava a bategar amb força, una tempesta de pànic inundant-la. "De què estàs parlant?", va intentar preguntar, però la seva veu era un fil trèmol de paraules. Va fer un pas enrere, però no va ser suficient. En Marcel es va moure amb una velocitat inhumana, la seva mà es va estendre cap a ella amb una intensitat que la va deixar sense alè... Quan els seus

dits freds van fregar el coll d'ella, el temps es va aturar. Sentia el contacte com un glaç tallant, una carícia traïdora que la va ofegar en el silenci.

Una picor creixent va començar a expandir-se des del punt de contacte, una sensació que va convertir la por en terror. Amb la mà tremolosa, va tocar-se el coll, només per descobrir una humitat freda, com si alguna cosa se li hagués infiltrat a la pell. El formigueig es va intensificar, com si centenars de petites agulles estiguessin punxant-la des de dins. En Marcel va retirar la mà amb una lentitud inquietant, com si estigués gaudint de cada segon del que estava passant.

La fredor es va estendre progressivament pel seu cos, immobilitzant-la. Sentia els seus músculs convertir-se en pedra, el seu cos transformant-se en una presó d'horror. La seva respiració es va tornar feixuga, els seus membres van començar a adormir-se mentre la paràlisi la submergia en un abisme de terror sense fons.

"Hem caminat entre vosaltres durant segles", va xiuxiuejar en Marcel, la seva veu com una serp que s'arrossegava pel seu cervell. "Som invisibles als vostres ulls, ens mimetitzem amb vosaltres perquè us necessitem. Som com l'aranya que crea la seva teranyina imperceptible, esperant que el més petit moviment ens reveli la presa.

La mà del seu agressor es va moure amb una precisió quirúrgica cap a la bossa que portava, traient-ne un recipient inquietant. El terror es va convertir en una allau de pànic pur, com una marea negra que li omplia els pulmons d'angoixa. De la bossa sorgí un recipient que semblava ideat per desvetllar les seves pors més profundes. A dins, una massa translúcida, palpitant, emetia una llum tèbia i tenebrosa, com si li transmetés la seva pròpia respiració. L'Elisabet va sentir un xiscle silenciós sorgir-li des de dins, mentre el seu cervell es negava a processar el que veia. "No pot ser... no... no pot ser... No em pot estar passant a mi!". Era un ou, sí, però d'una procedència més fosca i antiga que tot el que hagués pogut imaginar. A dins, com un malson encarnat, s'hi arraulia una larva que es retorçava en un silenci inquietant.

Amb una calma malaltissa, en Marcel es va apropar a la seva boca, obrint-la com si fos una nina de porcellana. Tot i que el seu cos intentava resistir, era inútil. Va sentir l'ou viscos lliscant cap a

la seva gola, la fredor gelatinosa arrapant-se als seus llavis. La repugnància la va inundar, fent-la ofegar en la seva pròpia desesperació.

L'Elisabet es va sentir paralyzada, cada paraula d'aquell monstre s'endinsava en la seva ment com un verí que la descomponia per dins. "Tu seràs la seva primera llar", va dir, la seva veu tremolant amb una devoció tan maligna que semblava provenir d'un altre món. Els ulls d'en Marcel, inquiets i devoradors, es clavaven en ella amb una intensitat insuportable, observant-la com si ja fos la carcassa buida que ell havia profetitzat. "La nodriràs amb la teva carn, amb cada fibra del teu ésser, fins que no quedi res de tu... res més que el buit que sempre has portat dins."

L'Elisabet va sentir com la seva ment començava a trencar-se. Cada pensament es desintegrava, caient en una espiral de bogeria insuportable. Podia veure-ho tot amb una claredat esgarrifosa: la criatura creixent dins seu, devorant les seves entranyes, esquinçant-la des de dins amb una fam insaciabile, fins que no quedés res més que un sac d'ossos. Cada mossegada, cada espasme de dolor seria un recordatori que estava atrapada en una agonia infinita, sense escapatòria.

De sobte, els seus pensaments es detingueren... Un cruixit esgarrifós, com vidre fet miques, li ressonà a l'interior i un dolor atroç la travessà. La larva trencava l'ou i començava a moure's lentament per les seves entranyes.